02/11/2020

Συνεχίζεται η αντιπαράθεση στην Εκκλησία της Κύπρου

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Με αφορμή τα τελευταία γεγονότα στην Εκκλησία της Κύπρου τα οποία διατηρούνται στην επικαιρότητα λόγω της συνεχούς παρεμβάσεως των δύο πλευρών , η αντιπαράθεση ανάμεσα στον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου και τους τέσσερις Ιεράρχες συνεχίζεται.

Στην Καθημερινή της Κυριακής δημοσιεύτηκε συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου Κύπρου την Κυριακή, μέσω της οποίας ο Αρχιεπίσκοπος απαντάει στην επιστολή των τεσσάρων Ιεραρχών και σας την παραθέτουμε.

Στην επιστολή αυτή ο Αρχιεπίσκοπος προσπαθεί να μετατρέψει αυτήν την αντιπαράθεση που έχει με τους τέσσερις Μητροπολίτες του, σε ανυπακοή και επιπολαιότητα ενώ ούτε λίγο ούτε πολύ οδηγεί την κόντρα αυτή σε μια κόντρα που αγγίζει ακόμη και τον σεβασμό των Ιεραρχών στον Οικουμενικό Πατριάρχη ο

οποίος είναι δεδομένος και γνωστός.

Δεν είναι λοιπόν αυτή η στάση των Ιεραρχών αντιπαλότητα με τον Παναγιώτατο αλλά διαφωνία για τον τρόπο που ο Αρχιεπίσκοπος αποφάσισε να προχωρήσει σε μια πράξη για την οποία δεν είχε ενημερώσει την Σύνοδο.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ ΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος φιλοξενήθηκε σήμερα, Δευτέρα 2 Νοεμβρίου 2020, στο κανάλι PIK Κύπρου όπου σχολίασε την πρόσφατη συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου και την αντιπαράθεση που έχει προκύψει τις τελευταίες ημέρες ανάμεσα στους τέσσερις Ιεράρχες και τον Αρχιεπίσκοπο. Πατήστε εδώ.

Την ίδια ώρα ως απάντηση στη συνέντευξη ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής κ. Ησαΐας δημοσίευσε μια ανοιχτή επιστολή η οποία αναφέρει:

Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς” (Ἰω. 8΄ 32)

Μέσα στην Εκκλησία οι οποιεσδήποτε διαμαρτυρίες και διαφωνίες πρέπει να εκφράζονται κόσμια και χωρίς ύβρεις με υποτιμητικά σχόλια. Οι χαρακτηρισμοί σε βάρος Αρχιερέων, τύπου «παιδαρέλια», «θα σκοτωθούν, αν φύγω», «ο εγωισμός τους και το ανεύθυνο του χαρακτήρος τους δεν τους άφησαν», δεν συνάδουν με το υψηλό αξίωμα του Προκαθημένου της Εκκλησίας μας.
Η χειροτονία Επισκόπων δεν είναι προσωπική υπόθεση του εκάστοτε Προκαθημένου, αλλά είναι χάριτι Θεού πράξη της σύνολης Εκκλησίας, την οποία και βεβαίως επιβεβαιώνει ο Πρώτος τη τάξει και προΐσταται της Αρχιερατικής χειροτονητικής επισκοπικής σύναξης, η οποία απαγορεύει την πραγμάτωση της χειροτονίας μόνο από ένα Προκαθήμενο, αλλά την επιβάλλει να γίνεται από πολλούς Επισκόπους.

Έτσι, ασφαλώς, εκπροσωπείται το συνοδικό σύστημα και τηρείται το του Ιησού Χριστού: « Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» Ματθ . 18.20.
Άρα, ο Ιησούς Χριστός, μέσω των Επισκόπων, που έχουν την αποστολική διαδοχή,

δια Πνεύματος Αγίου, χειροτονεί, και αυτός είναι ο Αρχηγός της σύναξης και προϊστάμενος του χειροτονημένου και σ’ αυτόν ο χειροτονούμενος οφείλει πλήρη υπακοή και ακολουθεί η Ιερά Σύνοδος που τον εξέλεξε. Και αυτό γίνεται με την προϋπόθεση, ότι η Ιερά Σύνοδος τηρεί, με τη σειρά της, τις εντολές του Ιησού, γεγονός που καθορίζεται από την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση, τους δυο, δηλαδή, πυλώνες των Ιερών Κανόνων.

Επομένως, η υπακοή του Επισκόπου δεν είναι σε πρόσωπα, αλλά στην Εκκλησία, της οποίας αρχηγός είναι ο Ιησούς Χριστός. Μέσα στην Ιερά Σύνοδο, είτε κάποιος είναι Μητροπολίτης είτε βοηθός Επίσκοπος, δεν υφίσταται η κατά κόσμον αντίληψη της σχέσης προϊσταμένου-υφισταμένου με τον Πρόεδρο της Συνόδου, αλλά υπάρχει η σχέση του Πρώτου μεταξύ ίσων. Δηλαδή, όλοι υπακούν στην αρχιερατική τους συνείδηση, της οποίας αρχηγός της είναι ο ίδιος ο Χριστός και συναποφαίνονται συνοδικά.

Αυτή η υπακοή εκφράζεται δια της αρχιερατικής συνειδήσεως του Επισκόπου και της αλήθειας των δογμάτων και των κανόνων , οι οποίοι τον ελέγχουν, αν είναι συνεπής προς τα πιο πάνω, κάθε φορά που πρόκειται να λάβει μια απόφαση.

Αυτονόητο είναι, ότι πρέπει να αποδίδεται σεβασμός σε κάθε Προκαθήμενο, που, μαζί με άλλους, χειροτονεί ένα Αρχιερέα ίσον εις την χειροτονία προς αυτόν, αλλά πρώτο μεταξύ ίσων διοικητικά. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει, ότι, όταν υπάρχει διαφωνία, απαγορεύεται να ασκήσει ο Αρχιερέας, βάσει της αρχιερατικής του συνειδήσεως, κριτική ή, ακόμη χειρότερα, ότι είναι υπόχρεος να υπακούει, παραγνωρίζοντας τη δογματική κανονική και λειτουργική παράδοση της Εκκλησίας.

Συνεπώς, είναι αδύνατον ο Αρχιερέας να δεσμεύεται και να υποτάσσεται σε όργανα εξουσίας ή πρόσωπα, τα οποία, σύμφωνα με τη γνώμη του, παραβιάζουν την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας .
Στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας είναι αυτονόητη η ελεύθερη συνάντηση με τους αδελφούς Συνεπισκόπους μας, για να ανταλλάξουμε απόψεις, να συζητήσουμε και να προβληματιστούμε, πάνω σε καίρια και κύρια ζητήματα, τα οποία αφορούν τόσο την εσωτερική και κοινωνική ζωή των μητροπόλεων και της τοπικής μας Εκκλησίας, όσο και την οικουμενική Ορθοδοξία, γενικότερα.
Αυτό που αντενδείκνυται είναι, όταν η συνάντηση αυτή φέρει τον χαρακτήρα φατρίας, έχει συνωμοτικό περιεχόμενο και αποσκοπεί στην υπονόμευση του συνοδικού συστήματος, τη μη αναγνώριση του Προκαθημένου και της τάξης της Εκκλησίας μας.

Επί του προκειμένου, αυτό δεν συμβαίνει σε καμία περίπτωση. Όμως αυτό, το

οποίο είναι πασιφανές και εξόφθαλμα παρατηρείται, με όσα συνέβησαν είναι η κατάφωρη παραβίαση των Ιερών Κανόνων και η αθέτηση των σχετικών αποφάσεων της Ιεράς Συνόδου και του Καταστατικού Χάρτη της Εκκλησίας της Κύπρου.

Οι Ιεροί Κανόνες και οι διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη, όπως και οι επί του προκειμένου θέματος αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου είναι ξεκάθαρες και διερμηνεύουν σαφώς, ότι ο Πρώτος δεν μπορεί μόνος του, χωρίς τη γνώμη της Ιεράς Συνόδου να αποφασίζει για θέματα δογματικά, κανονικά και λατρευτικής τάξης (Άρθρο 7, παράγραφος 1 και 2 Καταστατικού Χάρτη) αλλά από την άλλη ούτε και η Σύνοδος, χωρίς του Πρώτου μπορεί να πράξει το ίδιο.

Λυπούμαι να παρατηρήσω, ότι στο προκείμενο εκκλησιαστικό θέμα επιστρατεύτηκαν γεωπολιτικά παιγνίδια και μεταφέρθηκε, έτσι, ένα θέμα άκρως πνευματικό και θεολογικό σε πεδίο μικροπολιτικής.

Αποτελεί για εμένα ύψιστη τιμή, που η Εκκλησία της Κύπρου με έστειλε να σπουδάσω Θεολογία στη Ρωσία, με εντολή του αείμνηστου Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου του Α’ και την ευλογία του τότε Ηγουμένου μου Κύκκου Νικηφόρου.

Η αποστολή αυτή σκοπούσε, μετά τις σπουδές, στην ενίσχυση των διεκκλησιαστικών σχέσεων μεταξύ των Εκκλησιών Κύπρου και Ρωσίας και στην ανάληψη της ευθύνης και προώθησης του θρησκευτικού προσκυνηματικού τουρισμού αλλά και της ποιμαντικής μέριμνας των ρωσοφώνων και σλαβόφωνων Ορθοδόξων κατοίκων της νήσου μας.

Θεωρώ, ότι έπραξα και πράττω το άπαν των δυνατοτήτων μου, για να είμαι συνεπής στην αποστολή της Εκκλησίας μου και, μάλιστα, με αρκετά σημαντικά, πιστεύω, αποτελέσματα και για την Εκκλησία και για χιλιάδες συνανθρώπους μας.

Οι εκάστοτε Αρχιεπίσκοποι και Πρόεδροι της Δημοκρατίας, αλλά και πολλοί Υπουργοί και Βουλευτές όλων των Κυβερνήσεων από τη δεκαετία του ‘90 μέχρι και σήμερα, όχι μόνο κατ’ ιδίαν, αλλά και δημόσια με επαινούσαν γι’ αυτή μου τη δραστηριότητα και επεσήμαιναν την ωφέλεια για την Κύπρο μας, παροτρύνοντάς με να συνεχίσω. Σε αυτό τον αδικημένο τόπο, όποιος μπορεί να προσφέρει κάτι καλό μέσα από την ιδιότητά του, οφείλει να το πράξει.

Ως εκ τούτου, οποιαδήποτε κακόβουλη και κακοήθης στρέβλωση της αλήθειας, σχετικά με αυτό το θέμα, έχει σκοπό να συσκοτίσει τα πρόσφατα δυσάρεστα εκκλησιαστικά γεγονότα από την πραγματική θεολογική τους διάσταση.

Μετά μεγάλης μου λύπης παρατηρώ ότι επαναλαμβάνεται αυτό που συνέβη επί Γερουσιαστή Μακ Άρθουρ στις ΗΠΑ, όπου, όποιος είχε σπουδάσει ή είχε σχέση με

τον ρωσικό πολιτισμό, γράμματα, επιστήμες και τέχνες, κατηγορείτο ως κομμουνιστής και εχθρός του λαού. Αυτή η τακτική ουδόλως με πτοεί, διότι, ως Επίσκοπος με αρχιερατική συνείδηση, είμαι τεταγμένος να υπηρετώ μέχρι τέλους την αλήθεια, γιατί αυτή η αλήθεια είναι πλήρως ταυτισμένη με το Σώμα και τον σκοπό της Εκκλησίας, αλλά και πλήρως εναρμονισμένη με το Πρόσωπο του Χριστού.

Αναμφίβολα, κριτής μας είναι και παραμένει ο Θεός, η Ιερά Σύνοδος και το ευσεβές της Εκκλησίας μας πλήρωμα, που αποτελεί τη μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.